

DE LIEFDE, DIE TE LAAT
KWAM. † † † † † † † † † †
DOOR SARA BOUTERSE. † †

„Nou, bonjour dan, tot van avond...”

„Salut, veel plezier.”

Gerard van Buren trok, met een slag de deur achter zich dicht, ging fluitend de smalle, donkere trap af.

Op straat, ineens nog wat bedenkend, floot ie 't gewone fluitje uit 't open raam kwam 't hoofd van Paul Bergsma, en een korte, wat ongeduldige vraag: „Nou?”

Gerard, midden op de mensen-drukke weg, bleef pal staan, de handen in de zakken, oplachend naar Paul met z'n jolig, blozend gezicht.

„Zèg, je komt toch van avond vast, hè?”

„'k Weet nog niet”, kwam Paul mat terug.

„Jezus, kerel, wees nou niet zoo beroerd flauw, een leuke pan wordt het. mot jij daar nou aan ontbreken...”

„Nou, 'k zal wel zien..., misschien doe ik het wel...”

„Fideel, nou salut”, en Gerard, met z'n wat knikkende groote stappen-houding, slenterde de straat af, fixeerde de dames, lachte knipoogend tegen de dienstmeisjes, zei soms wat er tegen.

Uit het raam lag Paul hem na te zien, zijn bleek gezicht versomberde weer. „Gelukkige kerel”, mompelde ie, met een gevoel even van jalouzie, toen hij hem daar zoo jolig loopen zag, flink, knap in z'n correct grijs pak, de smal-randige strooien hoed wat schuin op 't korte, blonde haar....

.... toen, trok ie z'n hoofd in, liet zich mat neervallen in z'n bureaustoel, en zóó, de armen slap langs 't lijf, 't bleke passiegezicht mat gezonken op de borst, de oogen, donker-somber onder de zware, gefronste wenkbrauwen, bleef ie zitten staren, als krachteloos het forsche mannenlichaam ...

Zoo was 't nou altijd, tegenwoordig, er was geen gloed, geen vuur meer in hem, leek 't wel.... dat dat nou toch ook nog komen moest op zijn leeftijd, als je al negen jaar van fuiven en nachtbraken achter je hebt, god, je bent dan waarachtig geen jongen meer.... hij spotlachte stil voor zich heen,

z'n gewoon cynisch lachje dat ie gekregen had in de fuifjaren, zooals ie ze altijd noemde, die jaren, waarin 't beste van hem was ondergegaan, en waarvan 't begin was geweest, nou meer dan tien jaar geleden, toen ie voor altijd het recht genomen had z'n eigen leven te gaan leven.... toen.... toen de nuchtere werkelijkheid doodend was gegaan over z'n jeugdillusions... hij streek zich, ongeduldig, de hand langs 't voorhoofd, nou, ja, god, dat was nu al zoo lang geleden, daar dacht je al niet meer aan... hij wist nou toch immers, dat illusies onbruikbare dingen zijn... hij was nou een man die 't leven kende, tot in de kleinste waarheden toe... hij had toch geleefd, waarachtig geleefd... ja, god, dat leven van hem... verwoest en bedorven was het eigenlijk... soms... jaren geleden al, had ie dat gevoel gekregen, dat hem lamkend maakte en wee... dat gevoel alsof ie al uitgeleefd had... alsof al wat er nou nog volgen ging eigenlijk lastig overbodig... en god, zóó vervelend was.

De eerste jaren van z'n studententijd had ie pret gehad in 't fuiven, leefde ie er in, was door toevalligheden in handen gekomen van ouderejaars die voor leuke, fideele lui golden, uiterlijk prettige, geestige kerels, inwendig beestmensen, die zoo door 't ploertige heen waren, dat 't bederven van hun eigen ziel hun niet eens meer genoeg was, dat ze er lol in vonden jongere, zwakke jongens ook gauw te helpen door 't mooie en 't goede van 't leven, tot ze als zij zelf zóó zouden vastgroeien in 't rotte, dat ze 't geloof aan 't mooiere, aan een zieleleven niet eens meer kenden... en Paul, met zijn zwak, de zonde toeneigend karakter, zijn verbitterd zich alleen voelen in 't leven, was meegegaan in de roes... kon er ten laatste niet meer buiten... voortgegaan was ie in een roes, almaar door, almaar door... toen, na de eerste jaren was dat wel wat bedaard... begon ie, met meer ernst, wat aan de studie te doen... maar hij was met het fuifleven zoo één geworden, dat ie er niet meer buiten kon en soms brekend uit alles, dagen lang aan de rol was, om dan weer later, als ie tot stilstand kwam, in te zien het beestachtige,